

[Chr. Madsen.]

Vi har i udvalget haft en diskussion om ferispørgsmålet, og det var meget trist, at man ikke kunne komme videre med hensyn til dette vigtige spørgsmål; men venstre og de konservative er modstandere af at gennemføre ferielovens regler for de mange tusinde unge, der er beskæftiget under medhjælperlovgivningen. Argumentationen for, at medhjælperne ikke skal falde ind under ferielovens bestemmelser, synes jeg ikke er meget stabil, for man har jo uden for medhjælperlovgivningens område feriebestemmelser, som virker udmærket, selv om der er forskel på dem. Det er der nemlig. Der er forskel fra arbejdsgiver til arbejdsgiver. Der er ikke alene feriemærkebøger, som skal hentes på postkontorerne, der er både feriekort og feriemærker af mange forskellige afskygninger, og det går jo udmærket.

Når man skifter fra arbejdsgiver til arbejdsgiver og er færdig med et arbejdsforhold, får man sin løn og dertil feriemærker for den tid, man har arbejdet, i hvert fald et feriekort, der garanterer, at man får de feriepenge, man skal have, når man holder ferie. Men her siger de konservative, at det vil de ikke gå med til, for det skaber forvirring. Venstre har et andet standpunkt, og det er vel dette, at hvis man nu skal til at købe mærker på posthuset, vil det betyde mere administration. Vi synes imidlertid, at det såkaldt moderne landbrug, vi har, burde også være moderne med hensyn til medhjælperne og give dem de samme forhold, som unge har andre steder. Vi kom så vidt, at den højtærede socialminister stillede ændringsforslag om ferien, således at vi kunne få en overgangsbestemmelse. Den højtærede socialminister var imidlertid meget venlig — og for venlig, synes jeg — over for de konservative, for da de konservative bare sagde nej, tog den højtærede socialminister forslaget tilbage. Jeg ved ikke, om der er mulighed for at komme tilbage til det spørgsmål mellem anden og tredje behandling; jeg tror det i og for sig ikke, men der var vel grund til at tage en ny drøftelse om det punkt.

Der er også grund til at tage en mere indgående drøftelse om et andet spørgsmål; vi har været meget lidt inde på det i udvalget. Det drejer sig om de unge, der er be-

skæftiget inden for landbruget. Disse unge mennesker skulle have de samme muligheder som andre unge for at følge med ikke alene i den faglige udvikling, der foregår inden for landbruget og med hensyn til deres arbejdsplads i øvrigt, men også i hvad der foregår uden for deres arbejdsfelt, når de er fæstet i overensstemmelse med medhjælperlovens bestemmelser. I de sidste 10 år er der jo sket en flugt fra landbruget til byerne. Denne flugt andrager omkring 100 000 unge og ældre. Der er altså en udskiftning i gang, og den vil antagelig fortsætte. Disse unge mennesker må naturligvis følge med i og i særdeleshed være opmærksomme på, hvilken beskæftigelse de skal have, når landbruget ikke mere har brug for dem. Derfor mener jeg, at vi mellem anden og tredje behandling bør have en mere dybtgående diskussion om, hvad man på dette område kan gennemføre til gavn for de unge.

Som afslutning på mine bemærkninger her ved anden behandling vil jeg give udtryk for den tanke — jeg har ikke sagt det i udvalget, men vil gerne sige det her: var det ikke rimeligt, at der i den kommende lov blev indsat en bestemmelse om, at medhjælperloven tages op til revision om 4 eller 5 år? Det skulle ikke være sådan, at denne medhjælperlov skal bliver 20, eller som den nuværende 40 år gammel, før den optages til revision, før der sker ændringer. Flugten fra land til by, rationaliseringen og hvad der ellers kan foregå vil efter min opfattelse nødvendiggøre, at denne lov må tages op til revision. Dertil kommer, at det er et spørgsmål, om man ikke burde dele medhjælperloven i to afsnit, således at den ene del kom til at omhandle unge i landbruget, den anden unge i byerhverv.

Mose Hansen: De ændringer, som den højtærede socialminister har foreslået, og som er nødvendiggjort af de tilfælde, hvor medhjælperne får kost, men ikke logi på arbejdsstedet, kan mit parti tiltræde.

Med hensyn til ændringsforslaget om forhøjelse af forsikringssummen for medhjælperes ejendele fra 1 500 til 2 500 kr. var jeg ved første behandling inde på, at det efter mit partis mening skulle være noget, som medhjælperne selv sørgede for, og det er stadig min opfattelse, at medhjæl-